

agencija za znanost i visoko obrazovanje

Sinteza reakreditacije provedene u akademskoj godini 2011./2012.

Studen, 2013

Sadržaj

0. UVOD.....	3
1. METODOLOGIJA POSTUPKA REAKREDITACIJE U AKADEMSKOJ GODINI 2011./2012.....	4
2. RECENZENTI	6
2.1. RECENZENTI NA VISOKIM UČILIŠTIMA U SASTAVU SVEUČILIŠTA	6
2.2. STUDENTI.....	8
2.3. VISOKE ŠKOLE I VELEUČILIŠTA	9
2.4. STUDENTI.....	9
3. TEHNIČKO PODRUČJE ZNANOSTI U REPUBLICI HRVATSKOJ	11
4. PREPORUKE STRUČNIH POVJERENSTAVA.....	12
5. VREDNOVANJE POSTUPKA REAKREDITACIJE U AKADEMSKOJ GODINI 2011./2012.....	13
6. ISHOD POSTUPKA REAKREDITACIJE U AKADEMSKOJ GODINI 2011./2012.....	14
6.1. OCJENE VREDNOVANJA U GRAFU	15

0. Uvod

Reakreditacija provedena u akademskoj godini 2011./2012. obuhvaćala je institucije koje izvode studijske programe iz područja tehničkih znanosti. Riječ je o drugoj godini prvoga petogodišnjeg ciklusa reakreditacije te je sukladno s preporukama ENQA-e nakon tog ciklusa vrednovanja i usvajanja svih izvješća na Akreditacijskom savjetu, Agencija za znanost i visoko obrazovanja izradila ovu sintezu.

Ovaj dokument obuhvaća postupak te ishode vanjskog vrednovanja visokih učilišta i njihovih programa koji se izvode u tehničkom području, a njegov je osnovni cilj kratki pregled tog područja te opće preporuke za poboljšanje kvalitete programa i institucija.

1. Metodologija postupka reakreditacije u akademskoj godini 2011./2012.

Reakreditacija institucija u tehničkom području obuhvaćala je 32 institucije koje izvide sveučilišne i stručne studijske programe, u skladu s Planom reakreditacije u akademskoj godini 2011./2012.

1. Arhitektonski fakultet Sveučilišta u Zagrebu
2. Elektrotehnički fakultet Sveučilišta Josipa Jurja Strossmayera u Osijeku
3. Fakultet elektrotehnike i računarstva Sveučilišta u Zagrebu
4. Fakultet elektrotehnike, strojarstva i brodogradnje Sveučilišta u Splitu
5. Fakultet prometnih znanosti Sveučilišta u Zagrebu
6. Fakultet strojarstva i brodogradnje Sveučilišta u Zagrebu
7. Geodetski fakultet Sveučilišta u Zagrebu
8. Geotehnički fakultet Sveučilišta u Zagrebu
9. Građevinski fakultet Sveučilišta Josipa Jurja Strossmayera u Osijeku
10. Građevinski fakultet Sveučilišta u Rijeci
11. Građevinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu
12. Građevinsko-arhitektonski fakultet Sveučilišta u Splitu
13. Grafički fakultet Sveučilišta u Zagrebu
14. Metalurški fakultet u Sisku Sveučilišta u Zagrebu
15. Odjel za elektrotehniku i računarstvo Sveučilišta u Dubrovniku
16. Odjel za promet i pomorstvo Sveučilišta u Zadru
17. Politehnika Pula - Visoka tehničko-poslovna škola
18. Pomorski fakultet Sveučilišta u Rijeci
19. Pomorski fakultet Sveučilišta u Splitu
20. Pomorski odjel Sveučilišta u Dubrovniku
21. Rudarsko-geološko-naftni fakultet Sveučilišta u Zagrebu
22. Strojarski fakultet u Slavonskom Brodu Sveučilišta Josipa Jurja Strossmayera u Osijeku
23. Tehnički fakultet Sveučilišta u Rijeci
24. Tehničko veleučilište u Zagrebu
25. Veleučilište u Slavonskom Brodu
26. Veleučilište u Šibeniku
27. Veleučilište u Varaždinu
28. Visoka škola za sigurnost

29. Visoka škola Hrvatsko Zagorje, Krapina
30. Visoka škola za primijenjeno računarstvo
31. Visoka škola za informacijske tehnologije u Zagrebu
32. Veleučilišta Nikola Tesla u Gospiću

U skladu s važećim zakonskim propisima, Republika Hrvatska ima kombinirani model institucijske i programske reakreditacije što podrazumijeva da se vrednovanje, kao i ishod vrednovanja, odnosi istovremeno na kapacitete visokog učilišta i na studentske programe koje izvodi. Takav je model primjenjiv u aktualnom ciklusu reakreditacije koji traje 5 godina, no istovremeno se i sam postupak poboljšava na temelju unutarnjih i vanjskih mehanizama kvalitete u mjeri u kojoj on ne ugrožava postojeći model vrednovanja.

U tom je kontekstu postupak reakreditacije, u skladu s prethodnim analizama stavova članova stručnih povjerenstava te vrednovanih institucija, dorađen u smislu jasnoće kriterija budući da je to najlošije ocijenjeno u upitnicima upućenim dionicima. Isto tako, radi ekonomičnosti postupaka koji se provode na pojedinoj instituciji, u tom je ciklusu vanjskog vrednovanja vrednovana i njihova znanstvena djelatnost u skladu s upisom u Upisnik znanstvenih organizacija u Republici Hrvatskoj. Akreditacijski savjet donio je stoga mišljenje i o izdavanju dopusnice i za znanstvenu djelatnost u skladu s Pravilnikom o uvjetima za izdavanje dopusnice za obavljanje znanstvene djelatnosti, uvjetima za reakreditaciju znanstvenih organizacija i sadržaju dopusnice („Narodne novine“, broj 83/2010). Nastojao se očuvati integritet samih kriterija kako bi na odgovarajući način mogao biti vrednovan i analiziran petogodišnji ciklus reakreditacije koji traje još dvije godine.

Postupak se reakreditacije, dakle, mijenjao samo u manjoj mjeri i to u dijelu koji se odnosi na jasnoću i primjenjivost kriterija – sam postupak i smisao kriterija ostali su jednaki kao i prethodne akademske godine i u skladu s Europskim standardima i smjernicama. Akreditacijski savjet imenovao je stručna povjerenstva za reakreditaciju svakoga pojedinog visokog učilišta te su se vrednovane institucije imale pravo očitovati o njihovu sastavu. Protokoli su se dogovarali na razini stručnog povjerenstva, AZVO-a i visokog učilišta koje prolazi postupak, a sam je posjet trajao dva do tri dana. Nakon posjeta predsjednici stručnih povjerenstava dostavljali su izvješća s posjeta te su ona poslana visokim učilištima na očitovanje. Nakon primitka očitovanja, Akreditacijski savjet usvojio je izvješća te je nakon toga izrađena sinteza o provedenom vrednovanju.

Kako je već ranije napomenuto, sinteza sadrži opći pregled provedenog ciklusa reakreditacije, postupka koji je u svojoj biti namijenjen vrednovanju pojedine institucije. U tom kontekstu, iako će u tekstu biti prikazane ocjene stručnih povjerenstava za sve institucije, taj je prikaz metodološki neispravno smatrati bilo kojim modelom akademskog rangiranja. Prvenstveno zbog toga što je

reakreditacija model vanjskog vrednovanja koji daje pregled za svaku pojedinu instituciju bez mogućnosti (ili s vrlo malom mogućnosti) usporedbe s drugim institucijama. Međusobna ili transverzalna usporedba institucija takvim vrednovanjem nije moguća budući da kriteriji i sam postupak ne udovoljavaju većini metodoloških zahtjeva akademskog rangiranja. Pri tome su procjene stručnih povjerenstava o stupnju provedenosti pojedinog kriterija najveći problem utvrđivanja mjesta neke institucije na rang-ljestvici.

2. Recenzenti

U postupku reakreditacije sudjelovalo je 69 recenzenata i 15 studenata iz 10 zemalja (slika 1) od kojih izvjestan broj njih dolazi iz najbolje rangiranih institucija u Europi prema akademskoj ljestvici Times QS-a za 2011. godinu u tehničkom području.

2.1. Recenzenti na visokim učilištima u sastavu sveučilišta

1. prof. Ivan Aaen, PhD, Sveučilište Aalborg, Danska
2. prof. Ghazwan Al-Haji, PhD, Associate Professor, Linköping University, Dept of Science and Technology, Communication and Transport Systems division, Švedska
3. prof. Peter Bak Frigaard, PhD, Aalborg University, Danska
4. prof. dr. sc. Mirta Baranović, Fakultet elektrotehnike i računarstva, Sveučilište u Zagrebu, Hrvatska
5. prof. Hans-Joachim Bargstädt, PhD, Građevinski fakultet, Sveučilište Bauhaus Weimar, Njemačka
6. prof. dr. sc. Dinko Begušić, Fakultet strojarstva, elektrotehnike i brodogradnje, Sveučilište u Splitu, Hrvatska
7. prof. Michael G. H. Bell, PhD, Imperial College, London, Velika Britanija
8. prof. Mark Blamire, PhD, Sveučilište Cambridge, Velika Britanija
9. Prof. Miha Boltezar, Ph.D, Faculty of Mechanical Engineering, University of Ljubljana, Laboratory for Dynamics of Machines and Structures, Slovenija
10. Dr. Johannes Bouman, istraživač, Deutsches Geodätisches Forschungsinstitut DGFI, Munchen, Njemačka
11. prof. Angelika Bruckner-Foit, PhD, Odjel za strojarstvo, Sveučilište u Kasselu, Njemačka
12. prof. Stephan Brües, PhD, Bergische Universität Wuppertal, Njemačka

13. prof. Rui Chen, PhD, FIMechE, Loughborough University, Aeronautical and Automotive Engineering, Professor of Low Carbon Engineering, Velika Britanija
14. prof. Stefan Dickmann, PhD, Helmut Schmidt University Hamburg, Faculty of Electrical Engineering, Njemačka
15. dr. sc. Zlata Dolaček-Alduk, Građevinski fakultet, Sveučilište Josip Jurja Strossmayera u Osijeku, Hrvatska
16. prof. Gerard Fernando, Sveučilište u Birminghamu, Velika Britanija
17. prof. dr. sc. Mladen Franz, Fakultet strojarstva i brodogradnje, Sveučilište u Zagrebu, Hrvatska
18. prof. Hylke Glass, PhD, Sveučilište u Exeteru, Cornwall, Velika Britanija
19. prof. Peter W. Gold, PhD, Institut za elemente i dizajn strojeva, Sveučilište RWTH Aachen, Njemačka
20. prof. John Golias, PhD, National Technical University of Athens, Helenska Republika (Grčka)
21. dr. sc. Tonći Grgasović, Hrvatski geološki institut, Zagreb, Hrvatska
22. prof. Andrzej Grządziele, PhD, Mechanical-Electrical Faculty at Polish Naval Academy, Poljska
23. prof. Geoffrey Hammond, PhD, Sveučilište u Bathu, Velika Britanija
24. prof. Henrik Harder, PhD, Aalborg University, Kraljevina Danska
25. prof. dr. sc. Ivo Ipšić, Tehnički fakultet, Sveučilište u Rijeci, Hrvatska
26. prof. Mikhail Itskov, PhD, RWTH Aachen University, LF Kontinuumsmechanik \ Department of Continuum Mechanics, Njemačka
27. prof. Wolfgang Khuen, PhD, Bergische Universität Wuppertal, Njemačka
28. prof. dr. sc. Snježana Knezić, Fakultet građevinarstva, arhitekture i geodezije, Sveučilište u Splitu, Hrvatska
29. prof. dr. sc. Alojz Kopacik, Građevinski fakultet, Slovačko tehnološko sveučilište, Slovačka
30. prof. dr. sc. Željko Lozina, Fakultet strojarstva, elektrotehnike i brodogradnje, Sveučilište u Splitu, Hrvatska
31. prof. dr. sc. Krešimir Malarić, Fakultet elektrotehnike i računarstva, Sveučilište u Zagrebu, Hrvatska
32. prof.dr.sc. Vladimir Medica, Tehnički fakultet Sveučilišta u Rijeci, Hrvatska
33. prof. dr. sc. Predrag Mišćević, Sveučilište u Splitu, Hrvatska
34. dr. Mira Morović, znanstveni savjetnik na Institutu za oceanografiju i ribarstvo, Split, Hrvatska
35. prof. dr. sc. Srete Nikolovski, Elektrotehnički fakultet, Sveučilište J. J. Strossmayera u Osijeku, Hrvatska

36. prof. dr. sc. Lenko Pleština, Arhitektonski fakultet, Sveučilište u Zagrebu, Hrvatska
37. Prof. dr. sc. Snježana Rimac-Drlje, Elektrotehnički fakultet Sveučilišta J. J. Strossmayera u Osijeku, Hrvatska
38. profesor emeritus Peter Scott, Sveučilište u Exeteru, Cornwall, Velika Britanija
39. prof. dr. sc. Dubravka Siminiati, Tehnički fakultet, Sveučilište u Rijeci, Zavod za konstruiranje u strojarstvu, Hrvatska
40. prof. dr. sc. Antun Szavits-Nossan, Građevinski fakultet, Sveučilište u Zagrebu, Hrvatska
41. izv. prof. dr. sc. Ivana Šverko, Fakultet arhitekture, građevinarstva i geodezije Sveučilišta u Splitu, Hrvatska
42. dr. sc. Josip Terzić, Hrvatski geološki institut, Zagreb, Hrvatska
43. prof. dr. sc. Martin Vermeer, Katedra za geodeziju, Odsjek za mjerenje i planiranje, Sveučilište Aalto, Finska
44. prof. dr. sc. Ivica Veža, Sveučilište u Splitu, Fakultet elektrotehnike, strojarstva i brodogradnje, Hrvatska
45. prof. dr. sc. Pero Vidan, Pomorski fakultet, Sveučilište u Splitu, Hrvatska
46. prof. dr. sc. Damir Vučina, Fakultet strojarstva, elektrotehnike i brodogradnje, Sveučilište u Splitu, Hrvatska
47. prof. Xin Yao, PhD, School of Computer Science, The University of Birmingham/The Centre of Excellence for Research in Computational Intel (CERCIA), Velika Britanija
48. prof. Ralph Weber, PhD, Technische Universität Dresden, Njemačka
49. prof. dr. sc. Frank Witlox, Department of Geography, Ghent University, Belgija.

2.2. Studenti

1. Ivana Bagarić, student, Arhitektonski fakultet, Sveučilište u Zagrebu, Hrvatska
2. Mate Barić, student, Pomorski fakultet, Sveučilište u Rijeci, Hrvatska
3. Nikola Benja, student, Fakultet strojarstva, elektrotehnike i brodogradnje, Sveučilište u Splitu, Hrvatska
4. Frano Boko, student, Fakulteta strojarstva, elektrotehnike i brodogradnje, Sveučilište u Splitu, Hrvatska
5. Sara Grbčić, studentica, Građevinski fakultet, Sveučilište u Rijeci, Hrvatska
6. Davor Karlović, univ. bacc. ing. el., student, Tehnički fakultet, Sveučilište u Rijeci, Hrvatska
7. Filip Kobzinek, student, Fakultet arhitekture, građevinarstva i geodezije Sveučilišta u Splitu, Hrvatska

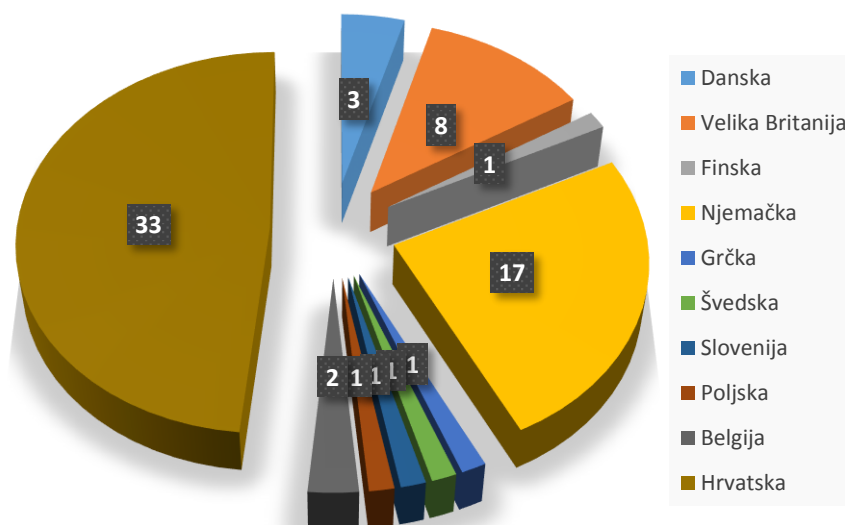
8. Ivana Marušić, student, Fakultet elektrotehnike, strojarstva i brodogradnje Sveučilišta u Splitu
9. Željko Šreng, student, Građevinski fakultet, Sveučilište Josipa Jurja Strossmayera u Osijeku, Hrvatska
10. Antonia Tomas, studentica, Fakultet strojarstva, elektrotehnike i brodogradnje, Sveučilište u Splitu, Hrvatska.

2.3. Visoke škole i veleučilišta

1. prof. Wladimir Bodrow, PhD, University of Applied Sciences, Berlin, Njemačka
2. prof. Juergen Bruns, PhD, Hochschule Niederrhein, Njemačka
3. prof. Holger Dahms, PhD, Veleučilište Lübeck, Njemačka
4. prof. Haldor E. Jochim, PhD, MBA, FH Aachen University of Applied Sciences, Njemačka
5. prof. Margareta Heylen, PhD, University College in Flanders, Kraljevina Belgija
6. prof. Bojan Hlača, PhD, Veleučilište u Rijeci, Hrvatska
7. prof. Michael Klausner, PhD, Fachhochschule Kiel, Njemačka
8. mr. sc. Vladimir Lebinac, Veleučilište Velika Gorica, Hrvatska
9. mr. sc. Goran Malčić, Tehničko veleučilište Zagreb, Hrvatska
10. mr. sc. Josip Mesić, Veleučilište u Požegi, Hrvatska
11. prof. Christian Millauer, PhD, Hochschule Ostwestfalen-Lippe, Njemačka
12. prof. Saša Petar, PhD, Utilus – Visoka poslovna škola za turistički i hotelski menadžment, Zagreb, Hrvatska
13. dr. sc. Ivan Pogarčić, Veleučilište u Rijeci, Hrvatska
14. prof. Andreas Polk, PhD, Berlin School of Economic and Law, Njemačka
15. prof. dr. sc. Branimir Ružojčić, Politehnika Pula, Hrvatska
16. prof. dr. sc. Dejan Škanata, Veleučilište u Velikoj Gorici, Velika Gorica, Hrvatska
17. prof. dr. sc. Klaudio Tominović, Politehnika Pula, Hrvatska
18. dr. sc. Vinko Višnjić, Veleučilište u Šibeniku, Hrvatska
19. dr. sc. Dražen Vrhovski, Veleučilište Vern, Hrvatska
20. prof. Karl-Josef Waninger, PhD, Veleučilište Mainz, Njemačka

2.4. Studenti

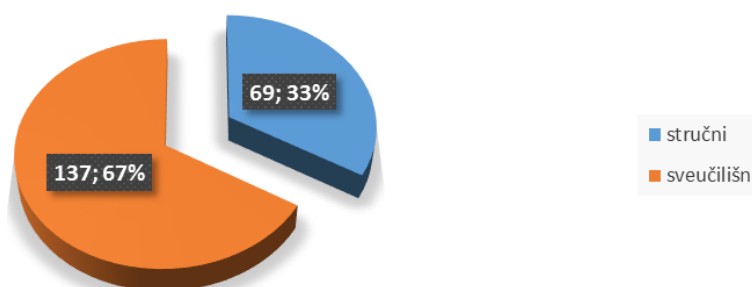
1. Josip Hanak, student, Tehničko veleučilište u Zagrebu, Hrvatska
2. Kristijan Pili, student, Veleučilište Velika Gorica, Hrvatska
3. Daniel Popić, student, Tehničko veleučilište Zagreb, Hrvatska
4. Matea Sirak-Penić, studentica, Veleučilište u Velikoj Gorici, Hrvatska
5. Danijel Uremović, student, Tehničko veleučilište u Zagrebu, Hrvatska

Broj recenzenata prema zemlji u kojoj rade (slika 1)

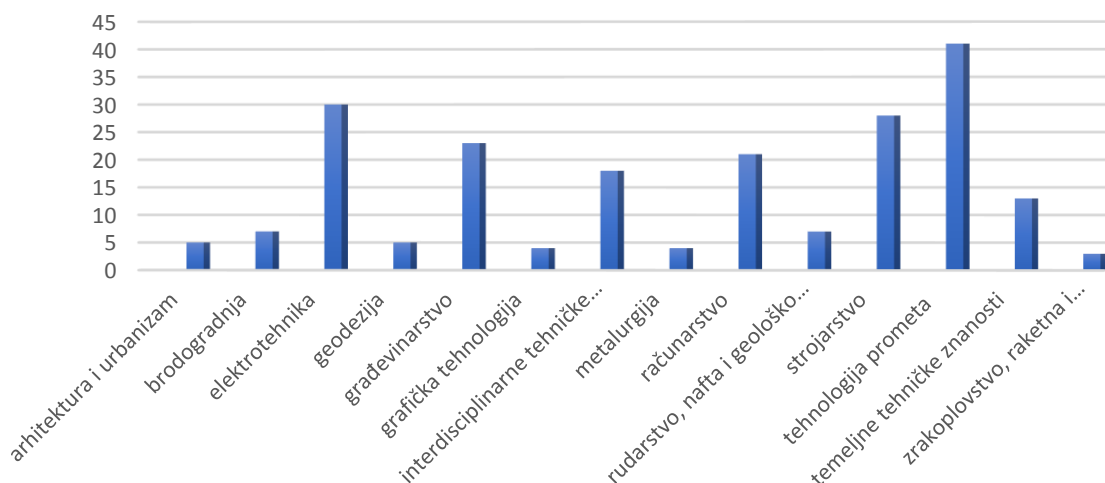
3. Tehničko područje znanosti u Republici Hrvatskoj

Visokoobrazovne institucije koje izvode studijske programe iz tehničkog područja znanosti, ukupno 32 institucije, mogu se podijeliti na one koje izvode stručne i na one koje izvode sveučilišne studijske programe (slika 2). Ukupno u tom području u akademskoj godini 2009./2010. studirao je 43 371 student što predstavlja 23 % od ukupnog broja studenata koji studiraju u Republici Hrvatskoj.

Omjer sveučilišnih i stručnih studijskih programa (slika 2)

Unutar samoga tehničkog područja može se uočiti da se najveći broj programa izvodi u polju tehnologije prometa, a onda polju elektrotehnike (slika 3). U tom području, za razliku od područja društvenih znanosti, polja ekonomija, samo je šest privatnih visokih učilišta koja u prosjeku izvode po tri programa i to najčešće u polju tehnologije prometa i polju računarstva. Većina se tehničkih programa izvodi na fakultetima u sastavu javnih sveučilišta.

Broj studijskih programa koji se izvode u pojedinačnim poljima tehničkih znanosti (slika 3)

4. Preporuke stručnih povjerenstava

Stručna su povjerenstva nakon posjeta visokim učilištima svoje mišljenje na temelju Kriterija za vrednovanje visokih učilišta u sastavu sveučilišta te Kriterija za vrednovanje veleučilišta i visokih škola napisala u izvješćima koja sadrže komentare i preporuke za daljnja poboljšanja. Pojedinačna se izvješća odnose na vrednovane institucije, no veliki broj njihovih zapažanja i preporuka primjenjiv je za cijelo tehničko područje.

Najčešći su komentari prilikom ocjenjivanja nastavne djelatnosti bili manjak nastave na engleskom jeziku, barem na diplomskoj razini, prvenstveno radi privlačenja stranih studenata i povećanja stope mobilnosti. Osim uvođenja nastave na stranom jeziku, povjerenstva su zaključila da treba još raditi na atraktivnosti visokih učilišta i njihovih programa.

Određene pomake većina institucija treba poduzeti i u smislu uvođenja e-nastave kao modernog oblika visokoškolskog obrazovanja te praktične nastave ili projekata na preddiplomskoj razini. Nadalje, što se kvalitete nastave tiče, stav je velikog broja povjerenstava da treba bolje uskladiti broj ECTS bodova s realnim studentskim opterećenjem i bolje definirati ishode učenja. Ishodi bi učenja trebali biti definirani u skladu s potrebama tržišta rada, a u njihovo definiranje treba uključiti studente koji su diplomirali (alumni). Sustavni kontakt s njima ima svega nekoliko visokih učilišta, a povjerenstva smatraju da bi upravo oni trebali imati aktivniju ulogu u stvaranju novih studijskih programa i reviziji postojećih. Ujedno treba više i sustavno pratiti zapošljivost diplomiranih studenata te oblikovanje upisne politike u skladu s potrebama tržišta rada.

Općenite preporuke povjerenstava koje govore o osiguravanju kvalitete ponajprije se odnose na osiguravanje kvalitete nastave koja bi se trebala više zasnivati na komunikaciji unutar institucije, a ne na formalnim procedurama; pojedina su visoka učilišta u tome pokazala zavidnu razinu. U tom kontekstu, povjerenstva su zamijetila da bi se jedinice za osiguravanje kvalitete trebale sustavno baviti analizom realnih problema poput analize odustajanja od studija ili prekida studija (stopa drop-outa) koja je u tehničkom području zaista visoka, a ne samim procedurama osiguravanja kvalitete. Isto tako, treba uvesti i osiguravanje kvalitete nastave, primjerice, unakrsnim provjerama sa srodnim institucijama i traženjem više recenzija vlastitog rada nastavnika te dodatno osigurati kvalitetu ocjenjivanja i ispitivanja. Nadalje, preporuke za poboljšanje kvalitete studiranja napominju kako treba više povratnih informacija studentima o onome što je napravljeno nakon studentskih anketa. Važan je individualni razvoj nastavnika i treba osigurati više prilika za usavršavanje nastavnog i nenastavnog kadra.

Najperspektivniji segment visokih učilišta u tehničkom području svakako je njihova znanstvena komponenta koja bi dodatnim naporom mogla biti europski i svjetski prepoznatljiva. U tom

kontekstu preporuke stručnih povjerenstava idu u smjeru potrebe razvijanja kulture i poticanja izvrsnost u znanosti, osobito objave u međunarodno relevantnim časopisima. Isto tako, treba više težiti k izvrsnosti, odrediti snažnu znanstvenu orijentaciju, a kako bi se to postiglo treba u znanost ulagati više od osnovnih sredstava te se više uključivati u međunarodne projekte za što je potrebna administrativna služba ili osoba za administriranje i prijavljivanje projekata. Nadalje, kako su stručna povjerenstva utvrdila, osnovni je problem što su fakulteti u sklopu javnih sveučilišta usredotočeni na previše tema i grana pa treba utvrditi specifična područja istraživanja kako bi se postigla izvrsnost.

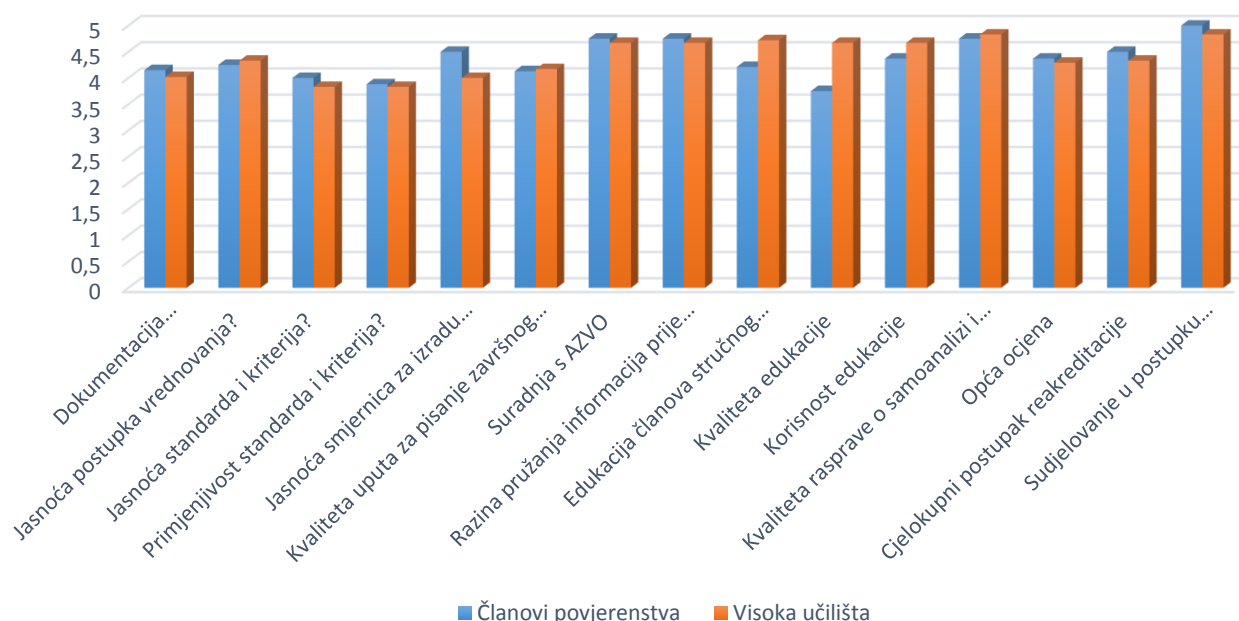
U konačnici treba razvijati istraživačku kulturu formalnim mehanizmima osiguravanja kvalitete za znanstvenu komponentu učilišta. U tehničkom području, povjerenstva nisu zamijetila sustavne probleme s usklađivanjem omjera broja nastavnika i studenta, ali bi optimalni omjer trebao rezultirati boljom znanstvenom produkcijom. Manji omjer broja nastavnika i studenata doprinosi boljem iskustvu studiranja i bavljenja znanošću pa je preporučeno raspodijeliti nastavno opterećenje kako bi ostalo više vremena za istraživanje.

Kao najvažnija preporuka za institucije koje izvode stručne studije, navedeno je povećanje mobilnosti i internacionalizacije, između ostalog preko projekata i praktične nastave. Na razini institucije treba preispitati organizacijske procese i formalizirati sustav za praćenje i poticanje znanstvenih i stručnih aktivnosti. Stručna su povjerenstva zamijetila da je potrebno jasnije utvrđivanje izlaznih kompetencija kako bi se osigurala bolja zapošljivost diplomanata. Za razliku od sveučilišnih studijskih programa, na stručnim studijskim programima, stručna su povjerenstva zamijetila na nekim institucijama previsok omjer broja nastavnika i studenata što je jedan od minimalnih akreditacijskih uvjeta. Naposljetku, stav je povjerenstava da treba bolje pratiti kvalitetu programa.

5. Vrednovanje postupka reakreditacije u akademskoj godini 2011./2012.

Nakon provedenog postupka reakreditacije u svakoj se akademskoj godini i sam taj postupak vrednuje pomoću više mehanizama. Prvenstveno su to upitnici o zadovoljstvu korisnika poslani vrednovanim visokim učilištima i članovima stručnih povjerenstava. Postupak izmijenjen i dopunjen u skladu s rezultatima tih anketa.

Dobrim mehanizmom poboljšanja kvalitete pokazao se i sastanak čelnika vrednovanih institucija s članovima Akreditacijskog savjeta i koordinatorima AZVO-a radi poboljšanja samog postupka reakreditacije.

Grafički prikaz zadovoljstva članova povjerenstava i visokih učilišta provedenom reakreditacijom 2012. (slika 4)

6. Ishod postupka reakreditacije u akademskoj godini 2011./2012.

Što se tiče ishoda postupka reakreditacije, tablica (slika broj 5) pokazuje brojčani prikaz, budući da, kako je ranije navedeno, u ovom postupku Akreditacijski savjet donosi odluku o akreditaciji institucije, programa i znanstvene djelatnosti za institucije koje su u Upisniku znanstvenih organizacija.

Detaljna tablica Odjela za akreditaciju u visokom obrazovanju nalazi se u prilogu.

Potvrda o ispunjavanju uvjeta za obavljanje djelatnosti visokog obrazovanja	Pismo očekivanja	Uskrata dopusnice
22 institucije	10 institucija	
	6 programa	3 programa

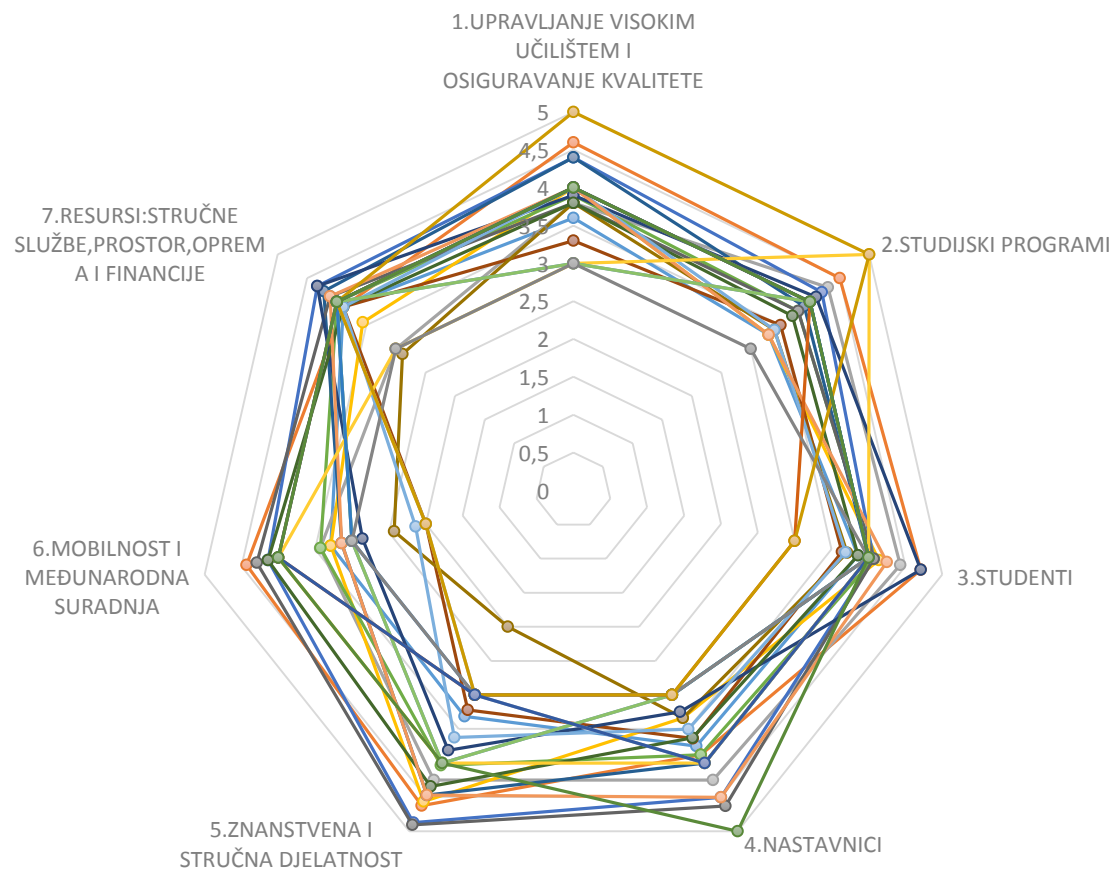
Tablica ishoda reakreditacije 2011./2012. (slika 5)

6.1. Ocjene vrednovanja u grafu

U grafičkom prikazu usporedbe ocjena stručnih povjerenstava uključena su dva visoka učilišta koja izvode stručne studijske programe (Tehničko veleučilište u Zagrebu i Politehnika Pula) budući da je ocijenjena i njihova znanstvena djelatnost sukladno Kriterijima za visoka učilišta u sastavu sveučilišta jer su navedene ustanove u Upisniku znanstvenih organizacija.

U samoj usporedbi ocjena stručnih povjerenstava vidljivo je da je najlošije ocijenjen kriterij - resursi (stručne službe, prostor, oprema i financije) za razliku od prošlogodišnjeg ciklusa reakreditacije gdje je to bila znanstvena djelatnost, a nakon toga mobilnost i međunarodna suradnja što je relevantno za prepoznatljivost visokoškolskih institucija koje izvode programe u tehničkom znanosti. U tom kontekstu, moglo bi se zaključiti da se najveći potencijal za razvoj međunarodno prepoznate znanosti u Republici Hrvatskoj nalazi upravo u tom području.

U usporedbi ocjena koje se odnose na visoke škole i veleučilišta razlike su između institucija značajnije. Prilikom ocjenjivanja kriterija za tu skupinu visokoobrazovnih institucija najlošije je ocijenjena mobilnost i međunarodna suradnja, a zatim stručna i istraživačka djelatnost. Najbolje je ocijenjeno upravljanje visokim učilištem te osiguravanje kvalitete.

- Fakultet strojarstva i brodogradnje Sveučilišta u Zagrebu
- Fakultet elektrotehnike i računarstva Sveučilišta u Zagrebu
- Elektrotehnički fakultet Sveučilišta Josipa Jurja Strossmayera u Osijeku
- Tehnički fakultet Sveučilišta u Rijeci
- Građevinsko-arhitektonski fakultet Sveučilišta u Splitu
- Građevinski fakultet Sveučilišta u Rijeci
- Rudarsko-geološko-naftni fakultet Sveučilišta u Zagrebu
- Geotehnički fakultet Sveučilišta u Zagrebu
- Geodetski fakultet Sveučilišta u Zagrebu
- Fakultet prometnih znanosti Sveučilišta u Zagrebu
- Strojarski fakultet u Slavonskom Brodu Sveučilišta J. J. Strossmayera u Osijeku
- Fakultet elektrotehnike, strojarstva i brodogradnje Sveučilišta u Splitu
- Pomorski fakultet Sveučilišta u Splitu
- Pomorski fakultet Sveučilišta u Rijeci
- Građevinski fakultet Sveučilišta Josipa Jurja Strossmayera u Osijeku
- Arhitektonski fakultet Sveučilišta u Zagrebu
- Građevinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu
- Grafički fakultet Sveučilišta u Zagrebu
- Metalurški fakultet Sveučilišta u Zagrebu
- Odjel za elektrotehniku i računarstvo Sveučilišta u Dubrovniku
- Pomorski odjel Sveučilišta u Zadru
- Politehnika Pula
- Pomorski odjel Sveučilišta u Dubrovniku
- Tehničko veleučilište u Zagrebu

